

אודי דיין

דיוקנו של צבר

הוא קרץ לעבר פרחיטיס אחר, שעמד לא הרחק ממנו, בשורת המיסדר. כמה דקות קודם-לכן מצא הרס"ר בדלי סיגריה על מיגרשיהמיסדרים. הוא הציב את המחלקה כולה למיסדר, ודרש ממי שזרק את בדל הסיגריה להודות באשמתו, תוך שהוא "מבטיח" לו עונש. כאשר איש מפירחיטיס לא הודה, הצביע הרס"ר על הצעיר הראשון שקלטה עינו, והורה

צודק. העונש שנתת לו לא היה צודק, השיב החייל. הרס"ר חזר לעצמו. נכון, הוא לא היה צריך לקבל את העונש, אבל אתה תקבל אותו. אתה יכול להתחיל לרוץ. אודי דיין החל רץ לפני המחלקה כולה, כשהוא עושה סביב מיגרשיהמיסדרים של הבסיס סיבובים שניראו לו באיתו זמן אינסופיים. אולם קודם שהחל בריצתו,

רס"ר המישמעת של פרחיטיס, בבית-הספר לטיסה של חיל-האוויר, נדהם. "מי אמר את זה?" הוא רעם בקולו. פרחיטיס תמיר, בעל שער חוס-בהיר, יצא מהשורה. "אני אמרתי את זה, המפקד!" השיב לו בקול שליו. "מה זה העניין שלך?" נשברה נוקשותו של הרס"ר, לשנייה אחת בלבד. "זה לא

טליה היפה

אודי הרומנטיק, מעריץ של טליה הייטנר ומחש של מישפחת עובדי אדמה לבין העולם הזוהר שאנישויה למיליונר אוסטרי — שילוב של סתיו

לו לצאת מן השורה. באומרו: "או שתגיד לי מי זרק את הסיגריה, או שתקבל את העונש במקומו." עוד לפני שהספיק פרחיטיס להשיב, בקעה קריאתו של אודי דיין, אשר הוציאה את הרס"ר משלוותו. אודי החל לרוץ. הוא רץ ורץ, עד שלפתע הפסיק. "חיה לי עוד כוח לרוץ", סיפר מאוחר יותר, "אבל פיתאום הבנתי שגם העונש שאני קיבלתי לא היה צודק. אני אף פעם לא עישנתי סיגריות. או הפסקתי לרוץ." הרס"ר, שראה בכך הפרת-סקודתו, ציווה על שני שוטרים גדודיים ללוות את אודי לחדר-המעצר.

בדרך לחדר-המעצר הצליח אודי להתחמק מהם, ברח מהבסיס והגיע לבית חוריו בצחלח. הוא לא סיפר לאיש על